Annus II. - Vol. II Die 28 Februarii 1910. Num. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Epistolae, pag. 97. — II. *S. C. S. Officii* (Sectio de Indulgentiis): concessio indulgentiarum, pag. 100. — II. *S. C. Consistorialis:* decretum de sacerdotum Polonorum admissione in clerum dioecesanum Statuum foederatorum Americae Septentrionalis, pag. 102; Commutationis finium dioecesum, de insula S. Honorati, pag. 108; Nominationes Episcoporum, pag. 108. — III. *S. C. Concilii:* Dubia circa indultum Bullae Cruciatae, pag. 109. — IV. *S. C. Rituum:* Dubium circa ecclesiae et altarium consecrationem, pag. 117; de festo SS. Martyrum Perpetuae et Felicitatis in ecclesia propria, pag. 118; de benedictione partis tantum SS. Oleorum, pag. 118; de machina « Grammofono » in sacris functionibus, pag. 119; de usu kalendarii Regularium, quibusdam in casibus, pag. 119. — V. *S. R. Rota:* Nullitatis matrimonii, pag 121; praesentationis ad paroeciam, pag. 128. — IV. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 131.

Diarium Romanae Curiae: Concorso, Congregazione ordinaria, nomine, onorificenze, pag. 133.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCX

Directio: Palazzo della Cancelleria. Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

Bis vere in mense (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur.* (Ex *Commentario Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

MONITUM

Ob nondum receptos huius anni fasciculos Commentarii officialis "*Acta Apostolicae Sedis*" nonnulli apud Administrationem queruntur. Cum autem Administratio hucusque nullum de eiusmodi conquerentium subnotatione directe acceperit nuntium, mora aut intermissio in mittendis fasciculis ipsi minime est imputanda. Opportunius forsan esset si subnotatores nomen suum DIRECTE ipsimet Administrationi darent.

ADMINISTRATIO.

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

EPISTOLAE

PAG.

I. *Inter viros.* - Ad R. D. Iosephum Ballerini, adlectum inter antistites dom. pont., ob opera apologetica Summo Pontifici oblata. - *14 februarii 1910* 97

II. *Per solemnia saecularia.* - Ad RR. PP. DD. Archiepiscopos et Episcopos Reipublicae Mexicanae, ut, occasione solemnium saecularium institutae Reipublicae, christianum spiritum populi excitare studeant. - *23 februarii 1910.* 98

S. CONGREGATIO S. OFFICII

(Sectio de Indulgentiis).

Concessio indulgentiae pro recitantibus versiculos et orationem in honorem S. Raphaëlis Archangeli. - *17 februarii 1910* 100

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Decretum de sacerdotum Polonorum admissione in clerum dioecesanum Statuum foederatorum Americae Septentrionalis - *10 decembris 1909.* - Decretum S. C. C., 14 novembris 1903, de clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis. - Decretum S. C. C., 20 iulii 1898, de clericorum excardinatione a propria dioecesi et incardinatione in alia, et de eorumdem ordinatione. - Decretum S. C. C., 24 novembris 1906, de clericorum excardinatione et incardinatione eorumque subsequenti ordinatione. - Decretum S. C. C., 22 decembris 1905, de Seminariorum alumnis qui, e seminario dimissi, in aliud se admitti curant. 102

(Sequitur)

Annus II. - Vol. II. Die 28 Februarii 1910. Num. 3.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

EPISTOLAE

I.

DILECTO FILIO IOSEPHO BALLERINI, ADLECTO INTER ANTISTITES DOM. PONT., OB OPERA APOLOGETICA SUMMO PONTIFICI OBLATA.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter viros ingenio litterisque praestantes e Clero Italiae iure tu quidem numeraris; qui iampridem in praesidium ac tutelam cum sanae philosphiae, tum doctrinarum Fidei multam operam, eamque utilissimam, conferre soles. Hac te dignum opinione ii tui comprobant libri, quos pro natura temporum edidisti, vel ut *Socialismi* insanias convinceres, vel ut matrimonii stabilitatem defenderes, vel maxime ut errores perniciosissimos *Modernismi* refutares. Qua in re magnae est opportunitatis duplex illud opus: alterum, quo eos refellis qui, contra principium rationis colligentis ex effectis causas, negant ex universitate rerum argumentando certe confici, Deum esse; alterum, quo brevem doctrinae catholicae defensionem complexus es in usum studiosae iuventutis. Iam vero non minus opportunum modo accessit his volumen, a te Nobis, ut reliqua, pie exhibitum, in quo simul absurdam inanitatem errorum horum, simul firmissima catholicae fidei fundamenta demonstras. Nos itaque et gratias tibi pro tuae pietatis officiis agimus, et fructibus sollertiae tuae gratulamur, et te hortamur magnopere, ne tua in Clerum adolescentem promerita docendo scribendo augere desistas. Auspicem autem caelestium munerum, tibi, dilecte fili, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XIV Februarii MCMX, Pontificatus Nostri, anno septimo.

PIUS PP. X.

II.

VENERABILIBUS FRATRIBUS ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS REIPUBLICAE MEXICANAE, UT, OCCASIONE SOLEMNIUM SAECULARIUM INSTITUTAE REIPUBLICAE, CHRISTIANUM SPIRITUM POPULI EXCITARE STUDEANT.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Per solemnia saecularia quae mox istic agentur ob memoriam institutae reipublicae, vestrum esse consilium accepimus celebres supplicationes indicere, quibus et debitae Deo omnipotenti grates persolvantur ob collata usque adhuc civitati beneficia, et divina in posterum benignitas imploretur. Optimum sane consilium, planeque dignum vestro vel studio divinae gloriae, vel amore erga communem patriam: quod Nos videlicet non possumus quin laudemus vehementer et probemus. Sed, quum vos illud exsequemini, nolumus praetermittatis occasionem, quae se vobis dabit praeclara ad excitandos vestrorum populorum christianos spiritus. — Etenim bonorum omnium caput, quorum gens Mexicana, divino munere, compos est, in christiana fide sapientiaque consistit: quae, quum viam muniat homini ad salutem sempiternam, tum ad civilem ipsam prosperitatem, quod ipsa eloquitur historia, affert momenta maxima. Hanc vestrates, traditam sibi a maioribus hereditatem, ut incorruptam servent, vobis nimirum est, uti debet esse, curae. Servabunt autem eo diligentius, quo magis cognitam habuerint. Itaque velimus, non solum ut per istas ferias sacrae ubique habeantur conciones de praeceptis institutisque Fidei, sed etiam ut perpetua quaedam constituantur Opera, per quae christianae consulatur institutioni populi, praecipueque iuventutis. Equidem in causa tanta non vos defuturos vestris partibus, pro certo habemus. Verum ante omnia curabitis, ut vestri cives summa semper pietate colant magnam Dei Matrem; quam quidem, potissimum in templo Guadalupensi, tam praesentem et benignam experiri consueverunt. Nam quae a Patribus Concilii plenarii Americae Latinae merito praedicatur « Nutrix atque educatrix populorum istorum in fide dilectissimi Filii sui » in ipsius patrocinio intelligant per vos Mexicani summum sibi esse praesidium ad retinendam avitam fidem. — Praeterea, quoniam satis non est christianam profiteri sapientiam, nisi ei professioni vita moresque congruant, opportunum fuerit in iis supplicationibus, quas estis indicturi, dare operam, ut, implorata piacularibus precibus divina venia de peccatis populi, solemnis quaedam, omnium nomine, sponsio fiat, sanctissimis Dei legibus obedienter obtemperandi, nominatim quod ad religiosam observantiam dierum festorum attinet. Iam vero ad recte sancteque

vivendum mirifica subsidia suppetunt christianis in augusto Eucharistiae Sacramento, quo ipse fons continetur christianae vitae. De illo quisquis sitienter haurire solet, fieri non potest quin sensim evadat melior meliusque in dies ipsius Iesu Christi imaginem referat. Vos igitur, si vultis vestros et privatim et publice christianis florere virtutibus, eos ad frequentandam rite sacratissimam Eucharistiam hortari non cessabitis. Nec vero negligetis ea nostrorum instituta, quae beneficam Ecclesiae sanctae virtutem explicant in omnes ordines civium, praesertim tenuiorum: quin imo vestra auctoritate instantiaque fiat, ut istic etiam illa exsistant ac vigeant, in primisque Opera quibus multiformis beneficientia ministratur christianae caritatis. Quo autem facilius in officio contineatis opifices, tutosque ab insidiis *Socialismi* praestetis, iis magnopere auctores eritis, ut, coniungendo inter se vires, Religione auspice et magistra, rationibus suis ipsi consulant. Quod reliquum est, quoniam mores infinita scribendi licentia et spectaculorum corruptelis depravantur maxime, vos non satis habere debetis utrumque denuntiare periculum, sed contendere a catholicis, ut iis tantum suffragentur in utroque genere qui pudicitiam custodiant Religionemque observent. Ac de diariis et libellis, ut aiunt, *periodicis*, utinam omnes boni sibi suadeant, omni ope curandum ut scripta id genus vere catholica catholicis suppeditent: certe nihil est quod hodie pluris interesse putemus. — Haec Venerabiles Fratres, admonere vos habuimus hoc tempore: quae si vos, pro vestra pastoralis officii diligentia, studueritis adducere ad effectum, non ista civitatis Mexicanae solemnia carebunt optimis fructibus. Nos interea, caelestium auspicem munerum ac benevolentiae Nostrae testem, vobis et universae genti Mexicanae apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIII Februarii MCMX, Pontificatus Nostri, anno septimo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

Die 17 Februarii 1910.

SSmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. X, in Audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, universis christifidelibus infrascriptas preces cum versiculis et oratione in honorem S. Raphaëlis Archangeli corde saltem contrito ac devote recitantibus indulgentiam trecentorum dierum, defunctis quoque adplicabilem, semel in die lucrandam benigne in perpetuum concessit, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Aloisius Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

ORAZIONE ALL'ARCANGELO S. RAFFAELE PER GLI EMIGRANTI.

I. - O Arcangelo S. Raffaele, che foste fedele compagno al giovinetto Tobia nel lungo viaggio dalla Siria alla Media scampandolo da tanti pericoli, e specialmente da quello di morte, che incorse nel fiume Tigri, deh vi supplichiamo con tutto il cuore, siate guida sicura ed angelo consolatore ai nostri cari nel lungo viaggio che devono intraprendere per portarsi in terre straniere; Voi teneteli lontani da tutti i pericoli di anima e di corpo, e fate, possano giungere felicemente al porto desiderato. - *Gloria Patri* etc.

II. - O Arcangelo S. Raffaele, che giunto nella Media prodigaste al giovanetto Tobia i più segnalati favori portandovi voi stesso nella città di Rages a riscuotere il danaro da Gabello; facendogli trovare in Sara liberata dalla schiavitù del demonio, una degna consorte, e ricolmandolo di beni di fortuna; deh guardate, umilmente vi supplichiamo, i nostri cari che si trovano in terre straniere; anche con essi siate largo della vostra celeste protezione, prospe-

rando le loro fatiche a bene delle amate nostre famiglie, e salvandoli da tante insidie, che verranno tese alle loro anime, affinchè abbiano da conservare il tesoro prezioso della fede, e dietro questa conformare sempre la loro condotta. - *Gloria Patri* etc.

III. - O Arcangelo S. Raffaele, che fedele alla vostra missione, sano e salvo riconduceste in Siria il giovanetto Tobia, ricolmando la sua casa di beneficî e di grazie, e ridonando persino la vista al cieco padre, deh compite l'opera vostra a pro dei nostri cari emigranti. Ridonateli a suo tempo sani e salvi alle amate loro famiglie, e fate che il loro ritorno ci sia fonte di consolazione, di prosperità, di ogni più eletta benedizione; e noi pure come la famiglia di Tobia, dopo di avervi ringraziato di tutte le sollecite vostre cure, con voi ci uniremo per lodare, benedire e ringraziare il Datore di ogni bene. E così sia. - *Gloria Patri* etc.

℣. Ora pro nobis, Archangele Raphaël.

℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS.

Deus, qui beatum Raphaëlem Archangelum Tobiae famulo tuo comitem dedisti in via: concede nobis famulis tuis, ut eiusdem semper protegamur custodia et muniamur auxilio. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

DE SACERDOTUM POLONORUM ADMISSIONE IN CLERUM DIOECESANUM STATUUM FOEDERATORUM AMER. SEPT.

Anno proxime elapso, Episcopus Superiorensis quaesivit ab hac S. C. Consistoriali utrum instructio data a S. C. de Propaganda Fide die 25 Februarii 1896 ad Revmos Ordinarios Statuum Foederatorum Amer. Sept. post Constitutionem *Sapienti consilio* adhuc in suo vigore maneret necne.

Citata instructio ita se habet « nullus sacerdos, vel ad statum eccle-« siasticum candidatus, ex Polonia oriundus, etiamsi ex Italia vel alia « dioecesi mediate migraverit, in clerum dioecesanum admittatur, nisi « testimoniales litteras exhibeat huius S. C. quibus de legitima disce-« dendi a dioecesi facultate, de immunitate a censuris, necnon de bonis « moribus praesentantis plane constet ».

Propositum itaque fuit in S. C. hoc dubium solvendum, « utrum post « Const. *Sapienti consilio* adhuc vigere dicenda sit instructio S. C. de « Propaganda Fide diei 25 Februarii 1896 relate ad clericos polonos in « Status foederatos Americae Septentrionalis migraturos ».

Re autem mature perpensa Emi PP. in generali conventu diei 9 Decembris 1909 respondendum censuerunt: « Post Const. *Sapienti con-« silio* standum decretis S. C. Concilii ».

Insequenti autem die ab Emo Secretario, facta SSmo Dño relatione, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum ratam habuit et confirmavit.

Decreta autem de quibus mentio fit in resolutione superius relata haec sunt: decretum 14 Novembris 1903 de clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis: decreta 20 Iulii 1898 et 24 Novembris 1906 de clericorum et laicorum excardinatione et sacra ordinatione; denique decretum 22 Decembris 1905 de seminariorum alumnis.

En ipsa decreta ex integro.

I. - Decretum 14 Novembris 1903 de clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis. Vide *Acta Apostolicae Sedis, t. I, p. 692.*

II. - DE CLERICORUM EXCARDINATIONE A PROPRIA DIOECESI ET INCARDINATIONE IN ALIA, ET DE EORUMDEM ORDINATIONE.

A primis Ecclesiae saeculis plura Sacra Concilia decreverunt, quod recentius confirmavit Tridentinum *cap. 8, sess. 23, de reform.*, neminem nisi a proprio Episcopo posse ordinari. Proprius autem alicuius Episcopus, iuxta ea, quae praefinivit in primis Bonifacius VIII in Sexto Decret. *cap. Cum nullus, De tempore Ordin.*, « intelligitur in hoc casu Epi« scopus, de cuius dioecesi est is, qui ad Ordines promoveri desiderat, « oriundus, seu in cuius dioecesi beneficium obtinet ecclesiasticum, seu « habet (licet alibi natus fuerit) domicilium in eadem ». Deinde cum consuetudo invaluerit, ut Episcopi familiares suos, etsi alienae dioecesis, sacris initiarent, et sancta Tridentina Synodus *cap. 9, sess. 23, de reform.* id certis sub conditionibus probaverit, obtinuit, ut tribus prioribus titulis, originis, domicilii et beneficii, quibus ius fiebat Episcopis aliquem ad Ordines promovendi, quartus quoque accenseretur, scilicet familiaritatis. Cum autem de huiusmodi titulis disceptaretur, Innocentius XII App. Litt. incipientibus *Speculatores*, datis die 4 Nov. 1694, determinavit ac constituit quo sensu et extensione iidem essent accipiendi ad eum effectum, ut quis proprius fieret alicuius Episcopi subditus, quo legitime ordinari valeret. Quae Constitutio ut suprema lex deinde habita est, eaque duce omnes quaestiones diremptae. — Verum nostris temporibus novae contentioni frequens se praebuit occasio. Pluribus enim in locis usu receptum est ut clerici, qui e sua dioecesi digredi et in alia sibi sedem constituere desiderarent, excardinationem quam vocant, id est plenam et perpetuam dimissionem a suo Ordinario peterent; eaque innixi in alia dioecesi incardinationem seu adscriptionem implorarent: qua obtenta, eo ipso ut proprii novi Episcopi subditi ad ulteriores Ordines suscipiendos admitterentur. Quae agendi ratio, ubi caute prudenterque adhibita fuit, absque querelis processit, sed nonnullis in locis, ubi necessaria cautio defuit, controversiis et abusibus viam saepenumero patefecit. Quapropter Emi S. C. Concilii Patres, rebus omnibus mature perpensis, praesenti generali decreto haec statuenda censuerunt:

1. Excardinationem fieri non licere nisi iustis de causis, nec effectum undequaque sortiri, nisi incardinatione in alia dioecesi executioni demandata.

2. Incardinationem faciendam esse ab Episcopo non oretenus, sed in scriptis, absolute et in perpetuum, id est nullis sive expressis sive

tacitis limitationibus obnoxiam; ita ut clericus novae dioecesi prorsus mancipetur, praestito ad hoc iuramento ad instar illius, quod Constitutio *Speculatores* pro domicilio acquirendo praescribit.

3. Ad hanc incardinationem deveniri non posse, nisi prius ex legitimo documento constiterit alienum clericum a sua dioecesi fuisse in perpetuum dimissum, et obtenta insuper fuerint ab Episcopo dimittente, sub secreto, si opus sit, de eius natalibus, vita, moribus ac studiis opportuna testimonia.

4. Hac ratione adscriptos posse quidem ad Ordines promoveri. Cum tamen nemini sint cito manus imponendae, officii sui noverint esse Episcopi, in singulis casibus perpendere, an, omnibus attentis, clericus adscriptus talis sit, qui tuto possit absque ulteriori experimento ordinari, an potius oporteat, eum diutius probari. Et meminerint, quod, sicut « nullus debet ordinari, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis aut « necessarius suis Ecclesiis », ut in *cap. 16, sess. 23, de reform.*, Tridentinum statuit; ita pariter nullum esse adscribendum novum clericum, nisi pro necessitate aut commoditate dioecesis.

5. Quo vero ad clericos diversae linguae et nationis, oportere ut Episcopi in iis admittendis cautius et severius procedant; ac numquam eos recipiant, nisi requisiverint prius a respectivo eorum Ordinario, et obtinuerint, secretam ac favorabilem de ipsorum vita et moribus informationem, onerata super hoc graviter Episcoporum conscientia.

6. Denique quoad laicos, aut etiam quoad clericos, qui excardinationis beneficio uti nequeunt, vel nolunt, standum esse dispositionibus Constitut. *Speculatores* quae, nihil obstante praesenti decreto, ratae ac firmae semper manere debent.

Facta autem de his omnibus relatione SSmo Domino Nostro per infrascriptum Cardinalem S. C. Concilii Praefectum, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum benigne adprobare et confirmare dignata est, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. C. Concilii, die 20 Iulii 1898.

A. Card. Di Pietro, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Beniaminus Archiep. Nazianzenus, *Pro-Secret.*

III. - DE CLERICORUM EXCARDINATIONE ET INCARDINATIONE EORUMQUE SUBSEQUENTI ORDINATIONE.

Decreto diei 20 mensis Iulii 1898, quod incipit *A primis,* Emi S. C. Concilii Patres, probante v. m. S. P. Leone XIII, circa *excardinationem et incardinationem* clericorum eorumque subsequentem ordinationem, haec quae sequuntur statuerunt: « 1.° Excardinationem fieri non licere nisi iustis de causis nec effectum undequaque sortiri, nisi *incardinatione* » etc.

Sed pluribus in locis mos iam pridem invaluerat ut quaedam litterae quasi *excardinatoriae,* seu *excorporationis* aut *exeat* nuncupatae, laicis quoque traderentur, eodem ferme modo ac pro clericis fieri consueverat: quibus litteris Episcopus originis laicum suae dioecesis subditum dimittebat, et ius nativum, quo pollebat eum in clericalem statum adscribendi, in alium Ordinarium transferre eique cedere videbatur: et vicissim hic illum susçipiens eum proprium subditum sibi facere, et qua talem ad primam tonsuram et ss. Ordines promovere libere posse arbitrabatur, quin aut ratione domicilii aut ratione familiaritatis subditus sibi esset iuxta Constitutionis *Speculatores* praescripta. Porro evulgato decreto *A primis,* de huius praxis legitimitate disputari coepit, et plura dubia hac de re ad S. Sedem delata sunt. Quapropter de mandato SSmi quaestione semel et iterum in hac S. Congregatione examinata, tandem die 15 Septembris 1906 Emi Patres censuerunt, permitti posse, si Sanctitas Sua id probaverit, ut praefatae litterae, quibus laici a propria dioecesi dimittuntur, ab Ordinariis concedantur, earum vi extradioecesanus fieri proprius valeat Episcopi benevoli receptoris, et hoc titulo ad clericalem tonsuram et ad ss. Ordines ab eo promoveri; dummodo tamen:

1.° Dimissio ab Episcopo proprio ex iusta causa, in scriptis et pro determinata dioecesi concedatur.

2.° Acceptatio ne fiat nisi servatis regulis quae pro clericis *incardinandis* statutae sunt, et superius sub num. II, III, IV et V recensentur; et servato quoque decreto *Vetuit* diei 22 Decembris 1905 quoad alumnos a Seminariis dimissos.

3.° Sed iuramentum ad tramitem Constitutionis *Speculatores* requisitum, praestandum esse ante clericalem tonsuram. Verum cum obligatio permanendi in dioecesi non propria, eique in perpetuum serviendi, ante maiorem aetatem non sine difficultatibus et periculis suscipi possit, cavendum esse ab Episcopis ne ad clericalem tonsuram admittant qui aetate maior non sit.

Facta autem de his omnibus relatione SSmo D. N. Pio Papae X ab infrascripto Secretario in audientia diei 16 Septembris 1906, Sanctitas Sua deliberationem Emorum Patrum probavit et confirmavit, mandavitque ut evulgaretur per litteras S. C. Concilii, ut omnibus ad quos spectat lex et regula esset, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, die 24 Novembris 1906.

CARD. VINCENTIUS, Episc. Praenestinus, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. De Lai, *Secretarius.*

IV. - DE SEMINARIORUM ALUMNIS QUI, E SEMINARIO DIMISSI, IN ALIUD SE ADMITTI CURANT.

Vetuit S. Tridentina Synodus ad sacros Ordines ascendere, vel Ordines iam susceptos exercere eos omnes qui a suo Episcopo fuerint etiam extraiudicialiter prohibiti. Ita namque in *cap. 1, Sess. 14, de reform.*, statuitur:

« Cum honestius ac tutius sit subiecto, debitam Praepositis obe-
« dientiam impendendo, in inferiori ministerio deservire, quam cum
« Praepositorum scandalo graduum altiorum appetere dignitatem; ei,
« cui ascensus ad sacros Ordines a suo Praelato, ex quacumque causa,
« etiam ob occultum crimen, quomodolibet, etiam extraiudicialiter, fuerit
« interdictus, aut qui a suis Ordinibus seu gradibus vel dignitatibus
« ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla contra ipsius Praelati voluntatem
« concessa licentia de se promoveri faciendo, aut ad priores Ordines,
« gradus, dignitates sive honores, restitutio suffragetur ».

Cum vero generalis haec lex Seminariorum quoque alumnos comprehendat, si quis eorum, sive clericus sive clericatui adhuc non initiatus, e pio loco dimittatur eo quod certa vocationis signa non praebeat, aut qualitatibus ad ecclesiasticum statum requisitis non videatur instructus, hic certe deberet, iuxta grave S. C. Concilii monitum, sui Pastoris iudicio subesse et acquiescere.

At contra saepe contingit ut e Seminario dimissi, eorum qui praesunt iudicium parvipendentes et in sua potius opinione confisi, ad sacerdotium nihilominus ascendere studeant. Quaeritant itaque aliud Seminarium, in quod recipiantur, ubi studiorum cursum expleant, ac denique aliquo exhibito plus minusve sincero ac legitimo domicilii aut incardinationis titulo, Ordinationem assequuntur. Sanctuarium autem ingressi haud recta via, quam saepissime fit ut Ecclesiae utilitati minime sint.

Passim vero utrumque Ordinarium, et originis et Ordinationis, diu fastidioseque vexant ut sibi liceat ad natale solum regredi, ibique consistere, dioecesi in qua et pro qua ordinati sunt derelicta, et alia optata, pro cuius necessitate aut utilitate minime assumpti sunt, ubi imo eorum praesentia otiosa est, et quandoque etiam damnosa: unde Episcopi in graves angustias coniiciuntur.

His itaque de causis nonnullarum provinciarum Episcopi inter se convenerunt statuentes in sua Seminaria neminem admittere qui ante fuerit a proprio dimissus.

Sed cum particularis haec conventio non plene neque undique sufficeret, complures Ordinarii S. Sedem rogaverunt ut generalem legem ferret, qua malum radicitus tolleretur.

His itaque attentis, et omnibus ad rem mature perpensis, SSmus D. N. Pius PP. X, cui cordi quam maxime est ecclesiasticam disciplinam integram conservare, et a sacris avertere quemlibet qui probatissimus non sit, accedente etiam voto Emorum S. C. Concilii Patrum in Congregatione diei 16 mensis Decembris 1905 emisso, praesentibus litteris statuit atque decernit:

1.° Ut in posterum nullus loci Ordinarius alterius dioecesis subditum sive clericum sive laicum in suum Seminarium admittat, nisi prius secretis litteris ab Episcopo oratoris proprio expetierit et cognoverit, utrum hic fuerit olim e suo Seminario dimissus. Quod si constiterit, omittens iudicare de causis, aut determinare utrum iuste an iniuste alius Episcopus egerit, aditum in suum Seminarium postulanti praecludat.

2.° Qui vero bona fide admissi sunt, eo quod reticuerint se antea in alio Seminario versatos esse et ab eo deinde dimissos, statim ut haec eorum conditio cognoscatur, admonendi sunt ut discedant. Quod si permanere velint, et ab Ordinario id eis permittatur, eo ipso huic dioecesi adscripti maneant, servatis tamen canonicis regulis pro eorum incardinatione et Ordinatione; sed aucti sacerdotio, in dioecesim, e cuius Seminario dimissi fuerint, regredi ibique stabile domicilium habere prohibentur.

3.° Pariter, cum similis ferme ratio vigeat, qui dimissi ex Seminariis aliquod religiosum Institutum ingrediuntur, si inde exeant postquam sacris initiati sunt, vetantur in dioecesim redire e cuius Seminario dimissi fuerint.

4.° Dimissi vero ex aliquo religioso Instituto in Seminarium ne admittantur, nisi prius Episcopus secretis litteris a moderatoribus eiusdem Instituti notitias requisierit de moribus, indole, et ingenio dimissorum, et constiterit nil in eis esse quod sacerdotali statui minus conveniat.

Denique meminerint Episcopi fas sibi non esse, nomine proprio manus cuiquam imponere qui subditus sibi non sit eo modo, et uno ex iis titulis, qui in Constitutione *Speculatores* Innocentii XII et in decreto S. C. Concilii quod incipit *A primis* die 20 m. Iulii 1898 statuuntur. Ac pariter neminem ordinari posse qui non sit utilis aut necessarius pro ecclesia aut pio loco pro quo assumitur, iuxta praescripta a S. Tridentino Concilio in *cap. 16, Sess. 23, de reform.*

Vult autem Sanctitas Sua ut statuta haec et cautelae omnes a sacris canonibus in re tam gravi adiectae, ab omnibus Ordinariis ad unguem serventur; idque ipsorum conscientiae et sollicitudini quam maxime còmmendat.

Praesentibus valituris contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, die 22 Decembris 1905.

CARD. VINCENTIUS, Episc. Praenestinus, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. De Lai, *Secretarius.*

II.

COMMUTATIONIS FINIUM DIOECESUM.

DE INSULA S. HONORATI.

De avulsione insulae S. Honorati a dioecesi Foroiuliensi eiusque ad dioecesim Niciensem adiectione recens penes Sacram Congregationem Consistorialem instituta fuit quaestio.

Porro rebus omnibus perpensis, et de iisdem per Em̃um Cardinalem Secretarium in audientia diei 18 Februarii 1910 facta SSm̃o Domino Nostro fideli relatione, de Eiusdem mandato statutum est, ut S. Honorati nsula, nulla prorsus admissa immutatione, dioecesi Foroiuliensi ut a ntea servetur, eiusdemque dioecesis uti pars perpetuo habeatur.

Die 22 Februarii 1910.

Carolus Perosi, *Substitutus.*

III.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

Decreto S. Congr. Consistorialis nominati sunt Episcopi:

31 ianuarii 1910. - Rm̃us D. Apollonius Maggio, Archipresbyter civitatis *Schio,* dioeces. Vicentinae, ad Ecclesiam titularem episcopalem Lystrensem (Lystri).

3 februarii 1910. - R. P. Angelus Alphonsus Maria Ettinger, monachus O. S. B. archicoenobii Montis Casini, Abbas nullius SSmae Trinitatis Cavensis (SS. Trinità della Cava dei Tirreni).

15 februarii 1910. - Rmus D. Augustinus Cattaneo, Vicarius generalis et Canonicus ecclesiae cathedralis Cremensis (Crema) ad sedem Episcopalem Guastallensem (Guastalla).

17 februarii 1910. - R. D. Ioannes Iosephus Nilan, ad sedem Episcopalem Hartfordiensem (Hartford) in Statibus foederatis Americae.

22 februarii 1910. - R. D. Petrus Zanolini, professor theologiae moralis in Seminario Patavino (Padova) ad sedem Episcopalem Fabrianensem et Mathelicensem (Fabriano e Matelica).

S. CONGREGATIO CONCILII

GERUNDEN. *(Gerona).*

DUBII CIRCA INDULTUM BULLAE CRUCIATAE.

Die 22 Ianuarii 1910.

Episcopus Gerundensis nuper dubium diluendum circa indultum Bullae Cruciatae S. C. proposuit ac plura ad dubii clariorem intelligentiam praemisit. Praestat autem illius verba referre, quae ita se habent:

« Emus Dominus Cardinalis Commissarius Generalis Apostolicus Sanctae Cruciatae in Hispania, die 15 Maii 1889, preces Suae Sanctitati porrexit, quod sequitur ostendens:

« 1.° Orator et omnes ipsius Praedecessores in eodem munere constanter tenuerunt, Episcopis non contradicentibus, imo approbantibus, pauperes et opifices, ut diebus prohibitis carnibus licite vesci possent obstringi sumere Bullam Cruciatae, excepto indulto carnis, quod supplere valent per recitationem precum.

« 2.° Nonnulli theologi et ex his verbi divini praedicatores interpretantes aliter ac Commissarii Apostolici Breve Pii VII, 7 Augusti 1801, proindeque dissentientes a sententia ac praxi Commissariae, opinabantur pauperes et operarios et alios, his similes, non indigere summario Indulti carnis neque summario Cruciatae, ac iisdem pro utroque sum-

mario orationem sufficere. Quapropter Emus Orator opportunum duxit supremo iudicio Sanctae Sedis sententiam ac praxim Commissariae submittere, quod fecit, annuens praeterea ad id votis plurimorum Antistitum per memoratas preces.

« His precibus Emus Secretarius Status Suae Sanctitatis, litteris 12 Martii 1890, ita respondit: " Proposito Commissioni Cardinalium S. Congregationis super negotiis ecclesiasticis extraordinariis sequenti dubio: An pauperes et operarii teneantur elargiri eleemosynam ut privilegiis Bullae Cruciatae frui valeant " Emi Patres responderunt: *Nihil esse innovandum.* Continuatim Emus Secretarius addidit: " Probe noscet Eminentia Vestra, ex hac decisione approbata etiam a Sanctissimo, reiecta qualibet alia opinione, confirmatam esse praxim, quam usque nunc Commisarii Generales Sanctae Cruciatae sequuti sunt ".

« Episcopi una cum Commissario Generali existimarunt decisionem Cardinalium datam fuisse in sensu, quem clarissimis verbis Emus Secretarius patefecit, et ita declararunt, cum evulgaverunt in suis dioecesibus integrum responsum ipsiusmet Secretarii occasione praedicationis Bullae pro anno 1891.

« Nihilominus non desunt theologi, qui adhuc teneant ac doceant etiam in libris, tamquam probabilem opinionem contrariam sententiae et praxi Commissariae Apostolicae. Putant forsan Commissionem Cardinalium respondentem *Nihil esse innovandum,* quaestionem irresolutam reliquisse. Non attendunt vero, prout par attendere est, declarationem Emi Secretarii respondentis ex officio precibus porrectis Suae Sanctitati, qua declaratione sensus decisionis luce meridiana clarior apparet.

« Suscepto a me regimine huius dioecesis comperi in ea sacerdotes ex praestantioribus virtute et scientia, alios sustinere sententiam Commissariae, alios vero adhaerere contrariae etiam post dictam decisionem. Non paucis abhinc annis in ipsa dioecesi coepit notabiliter decrescere et adhuc decrescit reditus Bullae in detrimentum divini cultus et ipsorum pauperum. Timeo ne doctrina laxa super hac materia sit alia ex efficacioribus causis istius lamentabilis diminutionis. His omnibus expositis, reverenter ac enixe postulo: *Utrum relata sententia seu praxis constans Commissariae Generalis Apostolicae Sanctae Cruciatae, exclusa quacumque alia opinione, praesertim post praelaudatam decisionem, tenenda ac sequenda sit* ».

Votum Consultoris. - Episcopus Gerundensis a S. C. postulat solutionem dubii circa Bullam Cruciatae. Substantia illius dubii in hoc vertitur, ut sciatur an pauperes, ut possint in Hispania frui privilegio Indulti quadragesimalis, vi cuius in diebus ieiunii (exceptis pluribus diebus)

possint vesci carnibus, teneantur sumere saltem Bullam Cruciatae, erogata eleemosyna a Commissario Cruciatae taxata.

Fundamentum illius dubii est, quod Indultum quadragesimale a Pio VII concessum, deinde a Pio IX et postremo a Pio X feliciter regnante prorogatum (22 Ian. 1907), ad fruendum privilegio Indulti exigit ut a *divitibus* solvatur certa eleemosyna a Commissario Cruciatae taxanda et praeterea ut iidem divites sumant Bullam Cruciatae, erogata alia eleemosyna pro Bulla Cruciatae ab eodem Commissario determinata; adeo ut, pro divitibus Indultum quadragesimale fiat quoad valorem dependens a susceptione Bullae Cruciatae, qui proinde privilegio vescendi carnibus frui nequeunt, nisi erogata duplici eleemosyna in opera pia impendenda (ad tramites Concordati anni 1851). Porro ab onere erogandi eleemosynam Pius VII, ceterique Pontifices qui indultum prorogarunt, *pauperes* solutos esse voluerunt et nihilominus favore in Indulto concesso gaudere recitatis certis ad Deum precibus, iuxta intentionem Sanctitatis Suae.

Iam vero Commissarius Cruciatae solitus est ita Indultum quadragesimale interpretari, ut *pauperes*, qui in Indulto describuntur, sint quidem immunes ab obligatione sumendi Indultum soluta eleemosyna, sed ab onere dandi eleemosynam pro Bulla Cruciatae non sint deobligati. E contra plerique auctores theologiae moralis Hispani vel simpliciter tuentur vel saltem ut vere probabile et in praxi tutum tenent, pauperes, recitatis precibus ad mentem Sanctitatis Suae, omni officio functos esse, nec teneri, ut Indulto quadragesimali fruantur, ad elargiendam eleemosynam pro Bulla Cruciatae taxatam.

Priori sententiae Commissarii adhaeret Episcopus Gerundensis, innixus praesertim decisione communicata per litteras Emi Secretarii Status (12 Martii 1890), ideoque postulat a S. C. declarari sequens dubium: « Utrum relata sententia, seu praxis constans Commissariae Generalis « Apostolicae Sanctae Cruciatae, exclusa quacumque alia opinione, prae- « sertim post praelaudatam decisionem, tenenda ac sequenda sit ».

Rmus Episcopus Gerundensis proposito dubio responsum putat esse dandum affirmativum; utque tale responsum affirmativum a S. C. detur postulat; quod suum iudicium et postulatum confirmat: 1.° ex opinione et praxi in Commissaria Bullae Cruciatae vigente; 2.° ex eo quod putet illam praxim confirmari responso contento in litteris Emi Cardinalis Secretarii Status; 3.° ex malis, quae sequerentur ex doctrina contraria, quam passim tuentur nostri temporis theologi. Quae fundamenta aliquantulum examinanda sunt, eisque sunt opponenda argumenta contrariae sententiae.

Ac primo quidem negari non potest Commissarium Cruciatae in ea opinione constanter fuisse, pauperes, ut Indulto quadragesimali fruantur, teneri erogare eleemosynam pro Bulla Cruciatae taxatam, atque secundum illam opinionem sua edicta promulgasse in executionem praedicti Indulti (Cfr. huiusmodi edicta apud Hernaez, *Colección de Bulas tomo I, p. 853 seq.).* At illa opinio et praxis Commissarii Cruciatae, ipso fatente Episcopo Gerundensi, non impedivit quominus theologi contrariam tuerentur sententiam et merito quidem. Nam Commissarius Cruciatae non est constitutus *interpres* Indulti Pontificii, sed merus ipsius *promulgator* atque *executor*: « *Tibi vero, dilecte Fili,... committimus, ut has Litteras Nostras publicari et in omnium notitiam pervenire, easdemque opportunis remediis observari, et efficias eleemosynas a divitibus conferendas, secundum quod tibi in Domino videbitur expedire, laxes, ab iisque colligas separatim deponendas, atque in egenorum et pauperum levamen subsidiumque erogandas: preces fundendas pauperibus praescribas....* ». Iam executor Indulti Pontificii, non habet auctoritatem illud authentice interpretandi atque alios obligandi ut interpretationem a se datam admittant; nihil ergo mirum quod, non obstante interpretatione Commissarii, theologi aliter senserint, ideoque interpretatio Commissarii praedictorum theologorum interpretationem non evertit, si ipsa aut certo aut saltem cum solida probabilitate in textu Indulti sit fundata.

At ab Episcopo Gerundensi aliud adducitur argumentum, in hoc fundatum quod Emus Cardinalis, Bullae Cruciatae Commissarius, die 15 Maii 1899, Sanctae Sedi exposuit sententiam et praxim in Commissaria vigentem et oppositam opinionem plurium theologorum, et memoratam praxim Commissariae supremo iudicio Sanctae Sedis submittebat. Precibus Emi Commissarii Emus Secretarius Status, litteris 12 Martii 1890 ita respondit: « Proposito Commissioni Cardinalium S. Congregationis « super negotiis ecclesiasticis extraordinariis sequenti dubio: An paupe- « res et operarii teneantur elargiri eleemosynam ut privilegiis Bullae « Cruciatae frui valeant: Emi Patres responderunt: *Nihil esse innovan-* « *dum* ». Deinde in iisdem litteris additur: « Probe noscet Ema Vestra, ex « hac decisione, approbata etiam a Sanctissimo, reiecta qualibet alia « opinione, confirmatam esse praxim, quam usque nunc Commissarii « Generales Sanctae Cruciatae sequuti sunt ». Ex quo responso videtur inferri praxim Commissariae Cruciatae iam non esse innixam soli privatae opinioni Commissarii: sed etiam illam opinionem unice esse tenendam, exclusa opinione contraria, fuisse authentice declaratum.

Sed allegatum responsum, cum ad quaestionem hodie propositam nihil pertineat, argumentum superius nullo modo confirmat. Sane Emi PP.

memoratum responsum: ***Nihil esse innovandum*** (de cuius significatione non est cur hic disputetur) dederunt ad dubium sic propositum: « An « pauperes et operarii teneantur elargiri eleemosynam ***ut privilegiis Bul-*** « ***lae Cruciatae fruantur*** ». Dubium autem praesens est: « An pauperes « et operarii teneantur solvere eleemosynam pro Bulla Cruciatae (non « ut privilegiis Cruciatae fruantur, sed) ***ut fruantur privilegio Indulti*** « ***quadragesimalis*** », quod Indultum pauperes ab onere solvendi eleemosynam expresse liberat et loco eleemosynae certas preces recitandas praescribit. Hae duae quaestiones sunt prorsus diversae et independentes, sicut sunt privilegia diversa et independentia Bulla Cruciatae et Indultum quadragesimale. Sane Bulla Cruciatae iam ab Urbano II (a. 1089) prima vice, dein a Iulio II, Paschali II ceterisque subsequentibus RR. PP. fuit Hispaniae concessa, ac privilegia continet iis similia, quae concedebantur militibus in expeditionibus pro recuperanda Terra Sancta susceptis; videlicet gratias spirituales praesertim continet, et quoad usum ciborum vetitorum, esum carnium in diebus ieiunii non concedit nisi in casu infirmae valetudinis et de consilio utriusque medici (spiritualis sc. et corporalis). At indultum quadragesimale, quo usus carnium in diebus ieiunii (pluribus exceptis) simpliciter conceditur, ***prima vice*** fuit ad triennium concessum a Pio VI (a. 1775) et ob rationes prorsus diversas, sc. ob penuriam ciborum esurialium, quibus eo tempore, interrupto maritimo commercio, Hispania laborabat; quamvis postea a Pio VII, ceterisque RR. PP. etiam cessante illa causa, ad petitionem Regis Catholici fuerit usque ad nostrum tempus renovatum. Hinc clare efficitur: utrum pauperes aliquid solvere teneantur, sive ut fruantur privilegiis Cruciatae sive ut utantur favore Indulti quadragesimalis, esse duas quaestiones, quarum unaquaeque debet resolvi ex tenore respectivi indulti.

Age vero non videtur cum solido fundamento posse negari, quin vel ipsi pauperes aliquid solvere teneantur ut privilegiis Cruciatae uti possint, cum illam obligationem universim et sine distinctione tenor Bullae imponat: « concedimus et indulgemus, ut christifideles utriusque « sexus... ***qui*** intra annum a consuetis publicationibus harum earumdem « litterarum ***sponte contulerint eleemosynam*** ab Archiepiscopo Toletano, « in officium Commissarii Generalis subrogato et harum litterarum exe- « cutore, ***pro vario eorumdem christifidelium gradu et conditione taxatam*** « et in supradictos pios usus erogandam, gratiis, favoribus et privilegiis « frui possint, quae mox declarabimus. De hisce vero ab executore prae- « dicto summarium conficiendum erit, ***quod unusquisque*** ex commemo- « ratis christifidelibus ***accipere debebit, ut privilegiis, favoribus gratiisque***

« *perfui queat* ». Ubi evidenter ponitur tanquam *conditio* pro unoquoque fideli ad gratiis perfruendum sumptio summarii et elargitio eleemosynae taxatae. Congruenter cum tenore Bullae, Commissarius Cruciatae solitus est pro diversa conditione fidelium diversas determinare taxas solvendas, quarum infima vel ipsis pauperibus privilegiis Bullae frui volentibus esset solvenda. Quodsi talis obligatio in pauperibus fuit negata vel in dubium revocata, merito ex dictis S. C. responsum dedit « nihil esse innovandum », quo praxim Commissariae probavit et contrariam ipsi sententiam exclusit. Illud tamen responsum ab aliquibus auctoribus non allegatur, quia forte publici iuris non est factum; unde aliqui auctores adhuc de obligatione illa pauperum dubii manent. Quoniam autem in praesenti quaestione non est sermo de conditione ad lucranda Cruciatae privilegia, quod unum continetur in dubio, resolutioni S. C. proposito, illud responsum inutiliter ad nostrum casum illustrandum allegatur.

Reliquum ergo est, ut ad dignoscendas conditiones pro lucrando privilegio Indulti quadragesimalis requisitas ad tenorem huius alterius Indulti unice attendatur. (Cfr. textum apud Gury-Ferreres, *Theol. mor. vol. II, pag. 790; editio 4, anni 1909).* Iam vero hoc Indultum obligationem duplicis eleemosynae erogandae *divitibus* imponit; *pauperes*, quos divitibus contraponit et quorum conditionem accurate describit, ab onere duplicis eleemosynae expresse liberat, et nihilominus, recitatis certis precibus, privilegio indulti frui posse declarat; en verba: « Hic repetimus « quod iam Litteris nostris superioris anni indicavimus, illos scilicet qui « hac indulgentia nostra uti optent, obligari ad certam aliquam eleemo- « synam, uniformiter habita ratione cuiusque conditionis taxandam, ac « praeterea ad aliam quae pro bulla Cruciatae indici atque exigi solet: « qua *duplici eleemosyna* minime persoluta, nemo sibi putet has Litteras « nostras sibi suffragari. *Quod onus* quidem *divitibus* imponere intendimus, « nullo autem modo *pauperibus*....: quos quidem omnes, certis ad Deum « precibus iuxta nostram mentem pie recitatis, omni officio defunctos « esse decernimus ». Iam clare in hoc documento *onus* impositum divitibus in toto orationis contextu est onus duplicis eleemosynae, *a quo onere* eximuntur pauperes, quos insuper ulterius dicitur loco eleemosynae teneri ad recitandas certas preces, ut Indulti privilegio fruantur, illisque recitatis, *omni officio functos esse* decernitur. Cum haec videatur clara et legitima Indulti interpretatio, nihil mirum quod plerique magnae notae AA. Theologiae moralis pauperes ab omni onere taxae solvendae liberos declarent, quo privilegio Indulti frui possint; nec ab ea sententia dimoveri potuisse ex praxi contraria Commissarii, qui cum a Sede Apo-

stolica merus Indulti *executor*, non *authenticus interpres*, fuerit constitutus, non potuit alios obligare ad sequendam suam interpretationem, minus, ex dictis, Indulto conformem. A texendo longo catalogo AA. qui benigniorem favore pauperum interpretationem sequuntur, cum id admittatur in precibus a Rmo Episcopo Gerundensi oblatis, consulto supersedeo. (Cfr. Gury-Ferreres, *loc. cit. pag. 780*).

Ultimo loco pro obtinenda resolutione pauperibus minus favorabili Rmus Episcopus Gerundensis, illud argumentum allegat, quod: « Non paucis abhinc annis coepit notabiliter decrescere et adhuc decrescit reditus Bullae in detrimentum divini cultus », atque idem timet « ne doctrina laxa super hac materia sit una ex efficacioribus causis istius lamentabilis diminutionis ».

Non diffiteor hanc esse considerationem non levis ponderis, cum ex concordato pars magna pecuniae a Gubernio assignatae pro expensis cultus divini sit desumenda ex reditibus Bullae. Idcirco praedicti AA., qui mitiori in favorem pauperum sententiae patrocinantur, non omittunt monere hortandos quidem vehementer etiam pauperes ut Cruciatam sumant, propositis magnis illius utilitatibus, licet addant, minime ipsis obligationem esse imponendam, quae limites probabilitatis certe non excedit. Audiatur prae aliis Villada (*Casus Conscientiae* vol. II, pag. 197): « Experientia docet multo plures ex pauperibus excusatis « moveri ad Bullam Cruciatae sumendam, proposita eis maxima utilitate « spirituali ex tali acceptione oritura quoad absolutionem peccatorum « quantumvis reservatorum, quoad indulgentias et remissionem poena- « rum peccatis debitarum, votorum commutationem, bonorum incerto- « rum compositionem, proposita etiam necessitate cultus divini, ad quem « summae pecuniae collectae applicantur, quam ex minis negandae abso- « lutionis intentatis in pauperes nolentes eam Bullam Cruciatae ad uten- « dum Indulto quadragesimali sumere, ad quam alioquin non certo « obligantur. Nec facile dictu est, quod peccatis damnisque animarum « occasionem in praxi praebeat nimius rigor in hac re ». Quae eximii theologi lamentationes possunt opponi illis aliis Rmi Episcopi ceteroqui rationabilibus.

Neque est oblivioni dandum in dies singulos decrescere fidèlium fidem et pietatis fervorem, nec nostris diebus satis capere pauperes praesertim et operarios, cur *empta Bulla*, ut ipsi per ignorantiam dicunt, possint carnibus vesci, secus non item. Certe si votum confessariorum in casu esset exquirendum, haud dubito quin communi suffragio illam obligationem pauperum relaxandam putarent, etsi ipsa maxime certa esset. Atque ex dictis certo videtur probatam talem obligationem non

existere. Nec est silentio praetereundum quod cum lex abstinentiae a carnibus in diebus ieiunii obliget omnes ratione utentes, pauperi operario numerosam familiam habenti imponeretur obligatio tot summaria sumendi totidemque solvendi eleemosynas quot in numerosa familia personae sunt septennium iam praetergressae, cum ipse forte ex sola ratione officii nimium laboriosi ab illa lege abstinentiae sit excusatus.

Quare satius erit, opinor, Rmi Episcopi lamentationibus auream illam excitare atque opponere sententiam, quam Emi Patres S. Congr. S. Officii prudentissime expresserunt decreto edito die 7 Decembris 1892; quod die prima Iunii 1898 iterum in Hispaniam transmiserunt, uti per manus confessariorum circumferretur: est porro decretum tenoris sequentis: « Si fideles, de quibus agitur (agebatur de fidelibus qui carnibus utun-« tur vetitis diebus absque susceptione Indulti quadragesimalis), non « sint vere divites in sensu litterarum in forma Brevis s. m. Pii PP. VII, « die 7 Augusti 1805, i. e. si laborare debeant ad propriam ac familiae « sustentationem, quamvis aliqua bona possideant, vel toto salario non « indigeant, nullo pacto tenentur Summarium quadragesimale susci-« pere ». (Nulla hic fit mentio de obligatione saltem sumendi Bullam Cruciatae, cum tamen agatur de modo consulendi conscientiae ipsorum dum carnibus diebus vetitis vescuntur). « Atque hi si de hac re nihil « dicant, Confessarii taceant; si dubitent, instruendi ac monendi sunt, « eos non teneri. At vero divites, qui se de hac ipsa re non accusant « in confessione, si nullus ex monitione fructus speretur, immo ex ipsa « timeatur spiritualis ruina poenitentium, ab eis monendis abstineant, « iuxta regulas a probatis auctoribus, praesertim a S. Alphonso de Li-« gorio traditas circa monitionem, ex qua nullus fructus praevidetur, vel « spirituale damnum timetur. Qui vero tenentur obligatione aut taxam « solvendi, aut abstinentiam servandi, et de hac transgressione se accu-« sant, instruendi ac monendi sunt a suis confessariis, qui si nihil pro-« fecerint, excepto casu contemptus Ecclesiae, eos moneant ut dispen-« sationem ab Episcopo petant, et si id facturos polliceantur, absolvi « interim poterunt ».

Ex dictis concluderem, de illa pauperum obligatione circa quam versatur praesens dubium *non constare*, et attentis dictis, praesertim sapientissimo criterio in responso Sancti Officii contento, non posse prudenter *de novo imponi*.

Quare dubio proposito, respondendum censerem: *Negative*.

Decisio.... Et Emi Patres S. C. Concilii in generali conventu diei 22 Ianuarii 1910, responderunt: *Pauperes ut fruantur indulto quadrage-*

simali non teneri ad eleemosynam elargiendam, teneri autem si frui velint aliis privilegiis Bullae Cruciatae.

Facta autem relatione in audientia diei 23 Ianuarii 1910, SSmus resolutionem Emorum Patrum approbare dignatus est.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

BRUNEN. *(Brünn).*

DUBIA CIRCA ECCLESIAE ET ALTARIUM CONSECRATIONEM.

Rmus Dnus Paulus Huyn, Episcopus Brunensis, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur reverenter exposuit:

I. In Consecratione Ecclesiae consecratum fuit Altare, cuius mensa habebat sex cruces, nempe quatuor in angulis, quintam in medio et sextam supra lapidem quo clauditur sepulchrum reliquiarum. Signatae porro sunt cum aqua primae quinque cruces, at cum sacris oleis tantum primae quatuor et sexta, omissa quinta. Quid in casu faciendum? Hinc quaeritur:

II. An signandae et ungendae sint primae quinque cruces, an primae quatuor et sexta?

III. An responsum huic quaestioni valeat etiam pro Altaribus portatilibus?

IV. An in Consecratione Altarium portatilium Episcopus consecrans debeat ipse omnes cruces propria manu ex incenso formare et candelas imponere; an his in actionibus a sacerdotibus adiuvari possit?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus perpensis, ita rescribendum censuit:

Ad I. Orator seu consecrans in casu acquiescat.

Ad II. ***Affirmative*** ad primam partem; ***negative*** ad secundam.

Ad III. *Affirmative.*

Ad IV. Episcopum consecrantem in praedictis actionibus posse adiuvari a sacerdotibus.

Atque ita rescripsit, die 14 Ianuarii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Can. di Fava, *Substitutus.*

II.

METEN. *(Metz).*

DE FESTO SANCTARUM MARTYRUM PERPETUAE ET FELICITATIS IN ECCLESIA PROPRIA.

Rm̃us Dn̄us Willibrordus Benzler, Episcopus Metensis, exposuit quae sequuntur:

Decreto Sacrorum Rituum Congregationis, diei 25 Augusti 1909, festum Sanctarum Martyrum Perpetuae et Felicitatis, ad ritum duplicem minorem evectum est pro tota Ecclesia, ipsique adsignata est, ut dies quasi-natalitia, sexta Martii. Quaeritur: Utrum in Ecclesia propria, Festum harum Ss. Martyrum Titulare, quod hucusque celebrabatur die septima Martii, translato Festo S. Thomae Aquinatis, amodo recoli debeat die sexta Martii, an potius relinquendum sit in die natalitio?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, ita respondendum censuit: *Affirmative* ad primam partem; *Negative* ad secundam, iuxta Decretum n.° 3876 *Quebecen.* 13 Decembris 1895, ad III.

Atque ita rescripsit, die 28 Ianuarii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph Can. di Fava, *Substitutus.*

III.

MANTUANA. *(Mantova).*

DE BENEDICTIONE PARTIS TANTUM SACRORUM OLEORUM.

Postulato Rm̃ae Curiae Episcopalis Mantuanae ad Sacram Rituum Congregationem pro opportuna declaratione transmissum sub die 24

Ianuarii 1910 circa consuetudinem antiquam etiam immemorialem benedicendi Feria V in Coena Domini tantum partem Sacrorum Oleorum, eamque immediate miscendi cum oleis non benedictis, Sacra Rituum Congregatio respondendum censuit: Servetur Decretum n.° 2883 *Patavina* 7 Decembris 1844, ad 3, non obstante enunciata consuetudine.

Atque ita rescripsit, die 28 Ianuarii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Can. di Fava, *Substitutus.*

IV.

SQUILLACEN. *(Squillace).*

DE MACHINA " GRAMMOFONO " IN SACRIS FUNCTIONIBUS.

R. D. Bellarminus Ruggiero, Archipresbyter Curatus Vallisfioritae, Squillacensis Dioeceseos, de consensu sui Rmi Episcopi Administratoris Apostolici, a Sacra Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humillime expostulavit; nimirum:

An in Missa solemni et aliis functionibus, in Ecclesiis, quibus est carentia magistri organi vel cantorum, etiam laicorum, liceat uti machina vulgo dicta *Grammofono* pro cantu, stricte liturgico gregoriano, partium variabilium Missae solemnis, hymnorum et aliorum canticorum?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, proposito dubio respondendum censuit: *Negative.*

Atque ita rescripsit, die 11 Februaii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Can. di Fava, *Substitutus.*

V.

CANONICORUM REGULARIUM LATERANENSIUM CONGREGATIONIS AUSTRIACAE.

DE USU KALENDARII REGULARIUM, QUIBUSDAM IN CASIBUS.

Rmus P. D. Ioseph Sailer, Moderator Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, Congregationis Austriacae, Praepositus et Abbas S. Floriani, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur pro opportuna declaratione humillime exposuit; nimirum:

I. Ab ultimo ante tres annos defuncto Parocho perinsignis Ecclesiae Abbatialis S. Floriani, praedictae Congregationis, extructum fuit in ipso oppido S. Floriani nosocomium, cuius administratio, iuxta statuta suae fundationis, penes Parochum pro tempore supradictae Ecclesiae residere debet. Iamvero in capella seu sacello dicti nosocomii, in quo quotidie Missa celebratur ab uno ex Canonicis supramemoratae Abbatiae, usu venit ad Divina peragenda Directorium seu Kalendarium Canonicorum Regularium.

II. Iisdem Canonicis Reg. S. Floriani, in parva Civitate *Wochlabruch*, est Ecclesia Parochialis, cui iam tempore Imperatoris Iosephi II adnexa fuit municipalis Ecclesia, in qua pariter usu venit Kalendarium Canonicorum Regularium.

III. In eadem Civitate *Wochlabruch* est domus Sororum scholis addictarum *(Schulschwestern)* apud quas multae puellae bonis litteris instituendae degunt. In domo hac duo habentur sacella, in quibus Sacrum peragitur et quae a duobus Canonicis Regularibus supradictae Abbatiae S. Floriani inserviuntur, cum ipsis demandata fuerit ab Episcopo Linciensi cura spiritualis tam sororum quam puellarum.

Hisce expositis, quaeritur: An in primo, secundo et tertio casu adhiberi valeat Directorium seu Kalendarium proprium Canonicorum Regularium Lateranensium praefatae Congregationis?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus sedulo perpensis, ita rescribere rata est:

Ad I. *Negative.*

Ad II. *Affirmative*, dummodo Ecclesia sit filialis Ecclesiae Parochialis, vel praefatae Congregationi Canonicorum Regularium Lateranensium concredita.

Ad III. In sacello principali publico vel semipublico *negative;* in altero sacello, utpote privato, *affirmative;* iuxta decreta n.° 3862 *Urbis et Orbis* 9 Decembris 1895, et n.° 3910 *Ruthenen.* 22 Maii 1896.

Atque ita rescripsit, die 11 Februarii 1910.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Can. di Fava, *Substitutus.*

SACRA ROMANA ROTA

I.

PARISIEN. *(Paris).*

NULLITATIS MATRIMONII - CHAUBERT-WEBER.

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno VI, die 23 Dec. 1909, RR. PP. DD. Gulielmus Sebastianelli, Seraphinus Many Ponens, *et Franciscus Heiner*, Auditores de Turno, *instante pro appellatione Vinculi defensore Curiae* Parisiensis, *adversus sententiam ab eadem Curia prolatam* nullitatis matrimonii, *inter Alexandrum Chaubert repraesentatum per procuratorem Nazarenum Ferrata*, ex officio *deputatum, et Elisam Weber non comparentem cum in manicomio insana detineatur, interveniente et disceptante in causa Vinculi defensore ex officio, sequentem tulerunt sententiam.*

Die 16 Novembris an. 1901, Alexander Chaubert matrimonium contraxit in Ecclesia S. Georgii, Parisiis, cum Elisa Weber, quam a pueritia cognoverat; pater enim et mater Elisae erant patrinus et matrina Alexandri, qui proinde domum illorum frequentabat. Ante matrimonium, Elisa Weber reclusa fuerat, petentibus parentibus, in manicomio loci dicti *Villejuif*, quia mente debilis erat et signa insaniae iam ab infantia dederat. Hoc factum parentes Elisae caute celaverunt Alexandro huiusque matri. Sed post matrimonium, vix elapsis duobus aut tribus mensibus, Elisa rursus signa insaniae dedit, ita ut Alaxander illam derelinquere coactus fuerit, et illa iterum in manicomio, parentibus et marito instantibus, inclusa fuerit. Cum autem insania Elisae in dies ingravesceret et nulla spes Alexandro reliqua esset uxorem sanam recuperandi, hic, die 29 Ianuarii 1907, libellum obtulit Emo Cardinali Archiepiscopo Parisiensi, instans ut nullum declararetur suum cum Elisa matrimonium, ex capite dementiae mulieris. Revera prodiit, die 7 Iulii 1908, sententia Curiae Parisiensis, qua nullum declaratum est praefatum matrimonium; a qua sententia Defensor vinculi appellavit ad Sacram Congregationem Concilii. Cum ergo causa remissa fuisset ad S. R. Rotam, hic, die 22 Maii 1909, rite concordatum est dubium, ut sequitur: *An constet de nullitate matrimonii inter Alexandrum Chaubert et Elisam Weber.*

In iure, ut notum est, nuptias non concubitus, sed consensus facit; certum est autem consensum ad validitatem matrimonii requisitum, oriri

debere ex mente sana et voluntate libera. Scriptum est enim in cap. *Dilectus*, 24, *de sponsalibus et matrimoniis:* « Cum eadem cum ipso viro qui continuo furore laborat, morari non possit, et propter alienationem furoris legitimus non potuerit intervenire consensus, mandamus quatenus, si rem noveris ita esse, praefatas personas cures ab invicem separari »; inde Summarium capitis: « *Furiosus matrimonium contrahere non potest* ». Quod autem dicitur de furiosis, ab omnibus doctoribus extenditur ad eos qui insania quieta seu tranquilla laborant; amentia enim est genus, quod sub se duas saltem species complectitur, nimirum alienationem furoris, ut legitur in cit. capite, et insaniam quietam; in utroque casu mens non est sana, et ideo consensus legitimus seu iuridicus ex ea oriri nequit. Quoniam autem aliquem esse dementem directe constare nequit, quia amentia intellectum afficit, ad probationem amentiae etiam testes singulares admittuntur, imo sola fama sufficit, uti tradit Pallottini (*Collectio*, etc., V. *Matrimonium*, § III, n. 8).

In facto autem constat Elisam Weber insanam fuisse *ante* et *post* matrimonium, et etiam *tempore matrimonii*, et ideo legitimum in matrimonium consensum dare non potuit.

Ut a facilioribus exordiamur, constat eam insanam fuisse *post matrimonium;* nondum enim quinque mensibus a contracto matrimonio elapsis, nimirum in priori medietate mensis Aprilis anni 1902, rursus includitur in manicomio, in quo etiam nunc amens et insanabilis miserabiliter degit. Eam autem iam a primis annis huius novae detentionis in manicomio insanam fuisse demonstratur ex attestationibus medicorum manicomio addictorum; in eis enim legitur: « Etat mental. Etat stationnaire. « Malade présentant de l'insuffisanse de développement intellectuel, qui « ne lui permet pas de se diriger seule dans la vie ordinaire et de « pourvoir à ses besoins par un travail suffisamment utile et soutenu, « 11 Juillet 1903 », et alibi: « Aucun changement à signaler et je n'en « prévois pas dans un délai rapproché. Est indifférente à tout vis-à-vis « des siens, comme au transfert *(de uno manicomio in aliud)* dont il a « été question, 9 Juillet 1904 », et alibi: « Même état de débilité mentale « avec apathie, inconscience, incapacité de se diriger et de pourvoir à ses « besoins. Peu ou point d'aptitude à une occupation utile et suivie, 15 « Mars 1905 », et postea: « Est actuellement dans une période d'agita- « tion, et se montre bruyante et désordonnée; elle paraît tout à fait « indifférente, et ne répond pas quand on lui parle de sa famille. Depuis « son arrivée à l'asile, elle est manifestement inconsciente. Cet état de « démence est en voie de devenir chronique, et il est à craindre qu'au- « cune amélioration ne puisse survenir, 2 Mars 1906 », et etiam: « Ma-

dam Chaubert-Weber se montre toujours très troublée et n'a qu'une conscience très incomplète de ce qui se passe autour d'elle. Elle est souvent agitée et a des tendances à la violence. Elle doit être soignée comme un enfant; elle ne s'intéresse à personne, 11 Octobre 1906 ».

Et haec insania qua Elisa laborat post matrimonium, etiam antequam includeretur in manicomio indiciis et signis haud dubiis manifestata est. Uno enim mense post matrimonium elapso, cum in capella Sancti Georgii, iuvenibus et viris reservata, vir eius pergeret ad confitenda peccata sua, Elisa cum eo perrexit, et prope eum genuflexa est, inter medios iuvenes, frustra eam monente et repellente viro. Hoc etiam tempore, prorsus incapacem se exhibet ad quodlibet opus, etiam facillimum, peragendum; quod puellulae, etiam ante septennium, faciunt, ipsa facere nescit; nescit cibos parare marito; imo curiosa quaedam et extranea peragit, v. g., legumina cruda pro coctis marito praebet, de rebus matrimonialibus etiam maxime intimis sine ullo pudore loquitur, postulat quaecumque videt, agit et loquitur ut infans, ita ut risus videntium excitet, et passim de ea dicatur: Haec mulier insanit; quando autem res non succedunt ei sicut vult, iurgia movet, fratrem proiecto cultro laedit. Si ergo haec conferantur cum his quae supra audivimus a medicis manicomio addictis, clarissime apparebit infelicem mulierem, post matrimonium cum Alexandro Chaubert contractum, gravi insaniae morbo laborasse, qui sensim et sine sensu auctus est, et ad plenam amentiam excrevit.

Sed etiam *ante* matrimonium eodem insaniae morbo laborabat; de quo clarissimum signum est eius inclusio et detentio in manicomio dicto *de Villejuif*, non longe a Parisiis; in eo enim, petentibus parentibus, inclusa est propter insaniam, ut passim referunt testes et luculentissime demonstretur documento novissime a Curia Archiepiscopali Parisiensi misso, iuxta quod Lisa Weber inclusa est tanquam morbo laborans in manicomio *de Villejuif* amentibus reservato, a die 26 Augusti 1899 usque ad diem 14 Aprilis an. 1901, id est, per novemdecim menses et amplius. Et haec Elisae inclusio in manicomio, instantibus eius parentibus peracta, eo maiorem vim habet ad demonstrandam eius insaniam, quod horum multum, imo plurimum, intererat ut haec quasi nota imbecillitatis familiae non inureretur, praesertim cum eo tempore iam cogitarent de Elisa nuptui tradenda; unde et caute dissimularunt et celarunt filiae suae detentionem in manicomio, fingentes modo eam profectam esse in Alsatiam, modo eam esse quidem in manicomio, sed uti famulam. Ipsa mater sponsi, Alexandri Chaubert, nesciebat Elisam esse in manicomio; Alexander autem putabat eam esse ibi quasi famu-

lam, ut ipse declarat. Et haec omnia lucem accipiunt tum ex his quae narrat testis Dña Guillotot, tum ex his quae occasionem praebuerunt priori Elisae inclusioni. Iuxta enim Dñam Guillotot, Elisa Weber, etiam in puerilibus annis iam indubia dabat signa abalienatae mentis: « Déjà « dans son enfance, elle était extraordinaire. Elle ne jouait jamais avec « les autres enfants; elle arpentait la cour, causait seule et faisait de « grandes révérences aux plantes. Elle n'était pas folle au point de crier « et de faire des scènes, mais elle était étrange. Je n'ai pas été étonnée « de savoir qu'elle était enfermée ». Ipso autem die matrimonii, avia Alexandri haec didicit: « Mademoiselle Weber était une déséquilibrée, « et avait fait plusieurs fois des scènes violentes à ses parents, cassant « tout dans le ménage, et on avait été obligé de l'enfermer », quae omnia confirmat testis Petrus Weber, frater Elisae: « D'une façon géné- « rale, ma sœur n'avait pas son esprit. Cela se manifestait surtout par « une paresse que rien ne pouvait vaincre. Notre mère l'a peut-être trop « gâtée. J'ai entendu dire que, vers dix-huit ans (j'étais au régiment), « il y a eu des scènes violentes entre ma mère et ma sœur; elles se pre- « naient aux cheveux, toujours ne voulant rien faire. Je l'ai entendu « dire par les voisins: la chose était notoire ».

Nec dicatur Alexandrum, dum eam invisit in manicomio, nullum signum insaniae in ea animadvertisse. Nam non vidit eam nisi transeundo, ut ipse dicit: « Je la vis rapidement, en passant...; je la vis pen- « dant un quart-d'heure »; insuper perspexit in ea hilaritatem infantilem; porro hoc certo signum est debilis mentis; nam in his adiunctis, puella sui compos, non modo non prorumpit in gaudia infantilia, sed potius ad verecundiam et modestiam se componit.

Nec addatur Dñam Hamen, amitam Elisae, quae per aliquot dies neptem suam, a manicomio cum licentia medicorum eductam, apud se habuit, pariter nihil insaniae in ea perspexisse. Nam haec statim addit: « Au bout de quelques jours, elle s'est laissée ramener docilement à « Villejuif ». Porro hoc etiam est insaniae iudicium. Quae enim puella sui compos, hac praesertim aetate in qua de nuptiis cogitat, docilem se sineret in maniconium includi?

Unde constat Elisam Weber insanam fuisse post matrimonium, et ante matrimonium; nec satis est dicere eam, ante matrimonium, fuisse solummodo mentis tardae et rudis; erat insuper vere et proprie insana; facta enim quae supra relata sunt, nonnisi insanae conveniunt; et si non fuisset nisi simplex spiritu, non fuisset in manicomio inclusa a parentibus, nec in eo retenta per novemdecim menses a medicis.

Nunc ergo quaerendum est utrum fuerit insana *tempore intermedio*,

scilicet a die 14 Aprilis 1901, quo exiit de manicomio, usque ad tempus quo contraxit matrimonium, scilicet ad diem 16 Novembris, eiusdem anni.

Qua in re primum dicendum est, quando probata est amentia ante et post matrimonium, eam praesumi tempore intermedio; quod docuit Sanchez *(De matrimonio, lib. I, disp. 8, n. 17)* et communiter receptum est; unde dixit Pallottini, loco supra citato, *n. 9;* « Si testes deponant de mulieris insania ante et post matrimonium, insana videtur esse praesumenda pariter de tempore celebrati matrimonii ». Et ratio est illa quam affert Sanchez, nimirum: « Quia, cum furoris morbus suapte natura perpetuus, insanabilis et desperatus sit, praesumitur durare omni tempore, et illa dilucida intervalla sunt per accidens, ideoque minime praesumuntur ». Quod multo magis affirmandum est, quando insania non per accidens orta est, sed quasi ex generatione contracta, qualis est insania Elisae; perhibent enim testes genitores Elisae mentis fuisse debilis et aliquantisper insolitae, Elisae fuisse consobrinam insaniae morbo laborantem; ipse Iudex Parisiensis de fratre Elisae haec notat: « Le Tribunal, après avoir entendu le témoin, croit bon de noter que « Pierre Weber est plutôt un simple d'esprit. Il ne comprenait que diffi- « cilement nos questions. Il a cependant répondu en toute sincérité et « bonne foi ». Unde clarissimus medicus Bucquoy, sententiam rogatus a Iudice Parisiensi, haec ait: « Il semblerait aussi, d'après les témoi- « gnages, que déjà dans son enfance la jeune fille avait des allures et « des habitudes bizarres et était assez différente des enfants de son « âge; son état mental ne se serait pas développé accidentellement, « mais aurait quelque chose de constitutionnel ».

Nec dicatur, in re praesenti, Elisam egressam esse a manicomio, et proinde, sicut ingressus eius et detentio in manicomio praesumptionem generat insaniae, sic et eius egressum praesumptionem generare sanationis.

Hoc, inquam, dici nequit. Nam:

1.° Hoc forte dici posset, si medici ipsi eam dimisissent e manicomio; sed, de facto, non medici dimiserunt Elisam, sed eius parentes eam repetiere; quod dicunt testes, v. g. Domina Hamen, Domina Chaubert.

2.° Testes dicunt Elisam, quando egressa est e manicomio, non fuisse sanatam; dicit enim Domina Guillotot: « Elle est sortie de Villejuif... « elle avait toujours le même air singulier ».

3.° Quando parentes Elisam e manicomio educere statuerunt, medicus manicomio addictus declaravit, si parentes Elisam ad se reducere vellent, eos filiam suam quantocius nuptui tradere debere; praevidebat enim medicus sagax et experientia edoctus mox futurum esse ut mor-

bus quo laborabat Elisa ingravesceret et ita exterius manifestaretur, ut nemo vellet amplius eam in uxorem ducere. Quod medici monitum probe intellexerunt parentes Elisae; unde, in parando matrimonio, licet puella septemdecim tantum annorum esset, festinarunt et properarunt; imo, ita properarunt, ut, etiam inscio Alexandro, denuntiationes proximi matrimonii in ecclesia publicatae fuerint. De qua festinatione incautissima agunt omnes testes. Unde quando Elisa egressa est e manicomio, nemo, nec medicus, nec parentes, putabant eam esse sanatam.

Secundo, praedicta praesumptio, quod nimirum Elisa, insana ante et post matrimonium, fuerit etiam insana tempore intermedio, valde augetur quibusdam factis quae testes narrant. Sic Domina Chaubert, socrus Elisae, ait: « Lisa était une enfant, moins que cela, une incon- « sciente. Je me souviens qu'avant le mariage, je lui parlais des devoirs « qui l'attendaient; je lui disais que je ne m'étais mariée moi-même qu'à « l'âge de vingt-six ans, et que, si la chose était à refaire, je retarderais « encore. Elle ne comprenait rien du tout à mes paroles. A tout ce que « je lui objectais, elle répondait en disant qu'elle aurait une belle robe, « un beau voile, etc. Dans le mariage elle ne voyait pas autre chose. « J'ai insinué qu'elle était moins raisonnable qu'un enfant; on arrive à « se faire comprendre d'un enfant; elle, je le répète, était inconsciente ». Sic etiam, eodem teste narrante, mater Elisae artem, licet facillimam, nunquam docere potuit filiam, quae, imperitia sua et modo insolito agendi, intuentium risus statim movebat. Nec desunt facta ipso tempore matrimonii, quae ostendunt Elisam nullo modo fuisse sanatam. Die sic dicti matrimonii civilis, subscriptionem suam in tabulis publicis apponere non potuit; a iuvene quodam, qui ad nuptias fuerat invitatus, sine ullo pudore petivit ut manui suae chirothecam aptaret, quod admirationem omnium movit. Dicit testis Dña Guillotot: « Pour moi, le jour du mariage « la jeune fille était contente d'avoir une robe blanche; elle croyait qu'elle « avait tout gagné; mais je ne pense pas qu'elle se soit rendu compte « des devoirs que lui imposait le mariage ». Addit testis Leocadia Fro- « yère: « Dès les premiers jours qui ont suivi le mariage, j'ai pu constater « que la jeune femme parlait et agissait comme un enfant ».

Unde praesumptio insaniae, pro tempore quod decurrit ab egressu Elisae e manicomio ad ipsum matrimonium, praedictis factis roborata, assurgit ad moralem certitudinem.

Nec refert quod aliqualis contradictio notetur inter dicta Alexandri Chaubert et documentum supra memoratum, novissime missum a Curia Parisiensi. Iuxta enim hoc documentum, Elisa Weber non exiit a manicomio nisi die 13 Aprilis anni 1901, id est, septem tantum mensibus

ante contractum matrimonium. Alexander autem dicit se anno 1900 invisisse Elisam in sua familia, et proinde iam egressam e manicomio. Qua in re, certo certius retinenda est *data*, quam exhibet documentum, tum quia hoc documentum, licet non publicum, omnimodam tamen fidem meretur, tum quia haec *data* optime convenit cum dictis testium, qui asserunt genitores Elisae maxima festinatione usos fuisse in parando matrimonio, nec voluisse illud differre ultra unum annum. Nec refert, inquam, haec aliqualis contradictio. Nam:

1.° Certo Alexander haec non asseruit ex fraude vel dolo; eum enim exhibet Curia Parisiensis uti maxima commendatione dignum: « Fraternitati Tertiariorum S. Francisci adscriptus, vitam vere christianam « non sine forti virtute degit inter operarios, quorum plurimi mentem « erga religionem offensissimam praebent »; quae virtus aliunde elucet ex eius responsionibus coram Iudice Parisiensi.

2.° Prorsus inverosimile est Alexandrum haec asseruisse dolose; nam haec assertio non favet illi, sed nocet; quo enim maius est intervallum inter egressum Elisae e manicomio et diem contracti matrimonii, eo longiora sunt intervalla quae externe videbantur lucida aut potius quieta, et proinde eo minor praesumptio pro statu insaniae.

3.° Unde dicendum est Alexandrum haec asseruisse ex lapsu memoriae, quod non est mirum in homine prorsus illitterato, qui de labore quotidiano vivebat.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos, infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes, et solum Deum prae oculis habentes, confirmata sententia Curiae Archiepiscopalis Parisiensis, decernimus, declaramus, et definitive sententiamus: *Constare de nullitate matrimonii inter Alexandrum Chaubert et Elisam Weber;* et sic proposito dubio respondemus.

Ita pronuntiamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *cap. 3. sess. 25. De reform.*, Conc. Tridentini. iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, die 23 Decembris 1909.

Gulielmus Sebastianelli.
Seraphinus Many, *Ponens.*
Franciscus Heiner.

L. ✠ S.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

II.

GORITIEN. *(Görz).*

PRAESENTATIONIS AD PAROECIAM.

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno septimo RR. PP. DD. Gulielmus Sebastianelli Ponens, *Seraphinus Many et Franciscus Heiner, Auditores de turno, in causa* Goritien - Praesentationis ad paroeciam - *inter Sac.* Ioannem Meizlik *actorem repraesentatum per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi Advocatum et Sac.* Sebastianum Tognon *conventum repraesentatum per legitimum procuratorem Christophorum Astorri advocatum, interveniente in causa Rmo Promotore iustitiae pro iuris ac legis tutela, die 10 Februarii 1910 sequentem tulerunt sententiam.*

Cum parochialis Ecclesia urbis - *Grado* - in Archidioecesi Goritiensi vacare contigerit, Sacerdotes Ioannes Meizlik et Sebastianus Tognon in concursu ab Ordinario indicto idonei renunciati sunt et Municipio Gradensi, utpote beneficii Patrono, die 19 Oct. 1908 exhibiti, ut ex illis unus designaretur, atque ecclesiasticae praesentaretur auctoritati ad habendam canonicam institutionem. Gradensis communitatis suffragia in favorem Rev. Meizlik cesserunt. At cum in Austria patroni privati non habeant ad praesentandum nisi sex hebdomadas, quibus transactis ius liberae collationis pertinet ad Ordinarium; hic ratus iuspatronatus Communitatis Gradensis esse privatum, et videns elapsum fuisse sex hebdomadarum spatium, Sebastianum Tognon ad paroeciam vocavit. Contra agendi Ordinarii rationem Ioannes Meizlik provocavit ad S. C. Concilii, quae ex Sanctissimi Domini Papae rescripto ad H. S. T. quaestionem diiudicandam remisit. Hodie igitur causa proponitur sub dubio: *An sustineatur nominatio Sac. Sebastiani Tognon facta ab Ordinario Goritiensi in casu.*

Verum statim occurrit quaestio praeiudicialis, num scilicet legitimus ac validus fuerit concursus habitus ad obtinendam vacantem Ecclesiam Gradensem. Si enim haec quaestio negativa dimittatur solutione, supervacaneum et inutile prorsus est aggredi controversiam in merito.

Hoc posito, *in cap. 18, Sess. XXIV, De Ref.* Conc. Trid. statuitur ut candidati in concursu ad vacantes parochiales Ecclesias « *examinentur ab Episcopo, sive, eo impedito, ab eius Vicario Generali, atque ab aliis examinatoribus non paucioribus quam tribus.... Alias provisiones praeter supradictam formam factae subreptitiae esse censeantur* » S. Pius V in const.

In conferendis 19 Martii 1567 provisiones praefatas non solum *subreptitias*, sed *nullas* declarat, *irritas* et *nullius valoris* ac *momenti*. Unde Benedictus XIV *(De Syn. Dioecesana, Lib. IV, cap. 8)* scribit: « Si examen « fit coram examinatoribus synodalibus paucioribus quam tribus, con- « cursus est illegitimus et collatio parochiae, utpote facta contra formam « a Tridentino praescriptam, nullius roboris est ». Monet autem idem Pontifex loc. cit. examinatores sua suffragia ferre debere priusquam e loco examinis discedant et ab Episcopo, eiusque Vicario disiungantur. Quod adeo verum est ut « si examinatores fuerint pares aut singulares « in votis suis, sicut ab examinatoribus suffragia ferenda sunt statim « peracto examine, ita etiam in eventu, quod Episcopus aut eius Vica- « rius alicui accedere possit, coram iisdem examinatoribus explicare « debet cuinam accedat, cum id pertineat ad examinis complementum ».

Commune hoc ius substantialiter viget in imperio Austriaco. Quamvis enim in eodem imperio inductum sit, ut examen, quod circa concurrentium doctrinam ac scientiam institueretur seorsim ab eo, quo reliquae examinandorum dotes investigantur; attamen per decretum Archiepiscopi Goritiensis 29 Augusti 1857 in examine generali quoad scientiam, et in speciali quoad reliqua requisita non omnes examinatores adhiberi debent, sed ii dumtaxat, quos Archiepiscopus designaverit, ita tamen ut ad mentem Conc. Trid. *sess. XXIV, De Ref.* et Benedicti XIV « ad minimum « tres examinatores tentamen instituant, praesente Commissario Archie- « piscopali ». Quod consonum est art. 24 Concordati 1855 « Parochiis « omnibus providebitur publico indicto concursu et servatis Concilii Tri- « dentini praescriptionibus ».

Iamvero diligenter exploratis in themate actis concursus, duo tantum Examinatores reperiuntur, qui simul cum Praeside, commissario archiepiscopali, super idoneitate concurrentium, sua tulerunt suffragia. Etenim in relatione examinatorum quatuor exhibentur subscriptiones; et non omnes subscripti examini interfuerunt, prouti in protocollo, quod in archiepiscopali cancellaria fuit assumptum, deducere est. Sciscitatus enim a iudice subscriptor Ioannes Kokosar, quaenam fuerint nomina convenientium ad convocatam sessionem examinatorum prosynodalium reposuit. « Ipse Faidutti aderat et praeter illum Ioannes Wolf Canonicus et « ego; ergo summatim tres Examinatores prosynodales ». Idem etiam testatus est alter subscriptor Ioannes Wolf his verbis: « Conventui erat « praesens etiam D. Faidutti, nec non D. Ioannes Kokosar parochus et exa- « minator prosynodalis et ego, absente Domino Kolavic et D. Zamparo; « summatim ergo aderamus numero tres simul cum Faidutti ». Neque refert D. Kolavic asseruisse se quoque conventui praesentem fuisse. Praeter-

quam quod enim haec declaratio enervatur per depositionem praedictorum examinatorum, quorum primus fassus est « ipse (Kolavic) non adfuit « sessioni, sed postea protocollum a me confectum, et omnia acta con- « currentium ipsi Salcamum transmissa fuerunt, qui protocollum sub- « scriptum remisit », alterque deposuit « D. Kolavic, in quantum recordor, « praesens non fuit, quando et ubi subscripserit, nescio », nihili etiam eam pendendam esse affirmationem ex eo colligitur, quod interrogatus, ubinam esset illa consessio, incunctanter reposuit « *nescio* ». Cum igitur in hoc concursu duo tantum examinatores extiterint de eius nullitate non est ullo modo dubitandum.

Neque dicendum Commissarium Archiepiscopalem conventui adstitisse quasi tertium examinatorem. Etenim Patres Tridentini, aiente Benedicto XIV l. c., praecipiunt in examine praesentes esse debere « tres « ad minimum Examinatores (ab Episcopo vocatos) qui *coram* se vel « *suo Vicario* concurrentes ad parochialem examinent ». Igitur in quolibet examine ad minimum quatuor adesse debent personae, tres videlicet examinatores et Praeses. Iudicium autem circa idoneitatem candidatorum pertinet ad solos examinatores, nisi pares vel singulares fuerint in suis suffragiis. Clara sunt verba Pontificis l. c. « In hoc Examinatorum « iudicio, nullae sunt partes Episcopi, vel Vicarii, qui Episcopi loco exa- « mini assistit, nisi forte Examinatorum vota sint paria, vel singularia ».

Iamvero Ordinarius Goritiensis in trasmittendis actis concursus H. S. T. declarat D. Faidutti Commissarii Archiepiscopalis munus exercuisse et se abstinuisse a voto et subscriptione; quod patet etiam ex protocollo, in quo deest subscriptio Faidutti inter Examinatores. Neque in contrarium afferri potest decisio S. C. Concilii, *Policastren.*, relata a saepius laudato Pontifice *in cap. VII, n. 5, cit. op.* Cum enim in Synodo dioecesana Policastrensi inter examinatores synodales deputatus fuisset etiam Vicarius generalis, atque hic concursui ad parochialem quamdam vacantem Ecclesiam sub nomine dignitatis Vicariatus vocatus fuisset et interfuit, S. C. Concilii concursum ad cautelam sanavit, rescribens Episcopo Vicarium generalem ad parochiales concursus deinceps vocandum esse proprio expresso nomine. At de interventu Episcopi altum silentium tenetur: quin imo adfuisse consessui iure praesumi debet; alias S. Congregatio vel nullum concursum declarasset, utpote peractum contra formam Concilii Tridentini, vel saltem a duplici defectu sanationem concessisset.

Quibus rite perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, *Christi nomine invocato*, ac pro tribunali sedentes decernimus et declaramus nullum atque irritum fuisse concursum habitum ad obtinendam vacantem

Ecclesiam Gradensem, atque ideo nullius roboris esse et praesentationem Ioannis Meizlik et nominationem D. Sebastiani Tognon. Expensas autem iudiciales decernimus inter partes haberi compensatas et pro compensatis haberi volumus et mandamus.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et Ministris tribunalium, ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim *cap. 3, sess. XXV, De Ref.* Conc. Trid. iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, 10 Februarii 1910.

Gulielmus Sebastianelli, *Ponens.*
L. ✠ S. Seraphinus Many.
Franciscus Heiner.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

I.

AD R. P. FR. IOSEPHUM M. LLOVERA C. C., PRO GRATIARUM ACTIONE DE DUOBUS EXEMPLARIBUS OPERIS « TRATADO ELEMENTAL DE SOCIOLOGIA CRISTIANA » REVERENTER EXHIBITIS.

Muy Rdo. Padre:

Con su atenta carta del 25 del mes pasado, he recibido los dos ejemplares, que me mandaba, de su obra « Tratado elemental de Sociologia Cristiana », premiada por la benemérita « Accion Social Popular » de Barcelona.

Es tan importante para los intereses católicos de España, en los actuales momentos, el extender y difundir las sanas doctrinas sociales con un libro que á las esenciales condiciones de pureza de doctrina y de orientaciones, reuna la claridad y sencillez en el método y resulte de utilitad práctica para toda clase de personas, que al dar cuenta á Su Santidad del ejemplar de la obra que le dedica, me ha encargado

trasmitirle con paternal y especialísimo afecto de agradecimiento la Bendición Apostólica implorada.

Acepte V. al mismo tiempo, mis votos de sincera gratitud por el ejemplar que se ha servido mandarme, y téngame por su atento seguro servidor,

Roma, 27 Enero 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

II.

AD R. P. D. EMMANUEL MARBEAU, EPISCOPUM ELECTUM MELDENSEM, DE « PAROISSIAL » BEATISSIMO PATRI OBSEQUENTER OBLATO.

Monseigneur.

Le Saint Père a accueilli avec la plus grande bienveillance l'hommage « du Paroissial des Fidèles », que Votre Grandeur a voulu Lui faire.

Les fruits nombreux qui ont déjà été obtenus par les publications de la Bibliothèque de la vraie et solide piété, sont un sûr garant de l'utilité et de l'opportunité du Paroissial, à une époque où il est si nécessaire de maintenir et de développer encore la foi et la vie chrétienne dans les âmes. Un ouvrage destiné à faire connaître l'excellence et les beautés de la Liturgie et de la prière de l'Eglise, et leur parfaite concordance avec les besoins de l'âme et avec les désirs du cœur, et à instruire les fidèles de tous leurs devoirs de chrétiens, est appelé à rendre les plus grands services. Aussi cette publication restera-t-elle, avec celle du Catéchisme de Trente, une des œuvres les plus excellentes, par lesquelles Votre Grandeur aura manifesté ce zèle apostolique, dont les fidèles du diocèse de Meaux, après ceux de la paroisse de Saint-Honoré d'Eylau de Paris, vont maintenant recueillir les fruits abondants. Sa Sainteté vous envoie de tout cœur la Bénédiction Apostolique. Elle bénit aussi l'ouvrage que vous Lui avez adressé, ainsi que l'œuvre de publications, que vous avez entreprises pour le plus grand bien des âmes.

Je vous prie, Monseigneur, d'agréer l'expression de mes sentiments très dévoués en Notre Seigneur.

Rome, 31 Janvier 1910.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI SACRAMENTI

Non il 12, ma il 17 Marzo avrà luogo la prova scritta per il concorso ad un posto di ufficiale minore nella S. C. per la disciplina dei Sacramenti.

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

15 Febbraio 1910. — Nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione ordinaria dei Sacri Riti, nella quale a giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie: 1. Ripresa della Causa di Canonizzazione del Beato Giovanni da Triora, Sacerdote professo dei Frati Minori, martirizzato nella Cina. 2. E parimenti della Causa di Canonizzazione della Beata Giovanna d'Arc, Vergine, detta la Pulcella di Orleans. 3. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Adelaide Cini, fondatrice dell'Istituto del Sacro Cuore di Gesù in Malta. 4. Conferma del Culto prestato da tempo immemorabile al Servo di Dio Giuliano Cesarello de Valle, Sacerdote professo dei Frati Minori, chiamato santo e beato. 5. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa propria in onore del Beato Francesco Néron, Martire, per la Diocesi di Saint-Cloud. 6. E parimenti dell'Officio e Messa propria in onore del Beato Giovanni Teofane Vénard, Martire, per la Diocesi di Poitiers. 7. E parimenti, dell'Officio e Messa propria in onore del Beato Giovanni Eudes, Confessore, fondatore della Congregazione di Gesù e Maria, detta degli Eudisti. 8. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Paola Elisabetta Cerioli, vedova Buzecchi-Tassis, fondatrice dell'Istituto della Sacra Famiglia. 9. E finalmente intorno agli scritti della Serva di Dio Maria Teresa Haze, fondatrice delle Figlie della Croce.

DATARIA APOSTOLICA

AVVISO DI CONCORSO.

Nella Dataria Apostolica è aperto il concorso per un posto di *Aiutante di Studio.*

Quei sacerdoti, laureati in diritto canonico, che desiderassero prendervi parte, dovranno presentare la domanda con i titoli necessari al Protocollo del dicastero, non più tardi del 22 Marzo p. v.

Dataria Apostolica, 22 Febbraio 1910.

G. GUERRI, *Prefetto.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve, si è degnato di nominare:

Vescovo Assistente al Soglio:

13 Gennaio 1910. — Mons. Agostino Giuseppe Callier, Vescovo di Haarlem.

Protonotario apostolico ad instar participantium:

31 Gennaio 1910. — Mons. Giovanni Battista Mendecker, Vicario generale dell'archidiocesi di Monaco.

Prelati domestici:

15 Gennaio 1910. — Rev. D. Enrico A. Braun, Dottore in teologia e Rettore della Chiesa di S. Agnese in New-York.

— *20 Gennaio.* — Rev. Can. D. Pietro Cerone, Arciprete della Cattedrale di Muro Lucano.

24 Gennaio. — Rev. D. Francesco Stieglitz, Canonico della Cattedrale di Linz.

26 Gennaio. — Rev. Can. D. Giuseppe Hollweck, Professore di diritto Canonico nell'accademia vescovile di Eichstätt.

29 Gennaio. — Rev. Can. D. Francesco Bertaccini, già Prefetto delle Scuole del Pontificio Seminario Romano.

1 Febbraio 1910. — Rev. D. Tommaso Kennedy, Rettore del Collegio Inglese in Valladolid.

Cappellano comune Pontificio:

25 Gennaio 1910. — Rev. D. Rocco Giani, Cappellano Innocenziano nella Basilica Vaticana.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato e con Breve si è degnata conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 Gennaio 1910. — Al Sig. Bernardo Lencastre, di Porto in Portogallo.

19 Gennaio. — Al Sig. Conte Roberto Zileri dal Verme, della diocesi di Vicenza.

La Placca dell'Ordine Piano:

14 Gennaio 1910. — Al Sig. Comm. Mariano Pagliari, Vice-Presidente dell'Associazione « *La Fedeltà* » in Roma.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 Gennaio 1910. — Al Sig. Dottor Alberto Torres, Deputato al Parlamento in Portogallo.

20 Gennaio. — Al Sig. Conte Alfonso Hennequin de Villermont, Borgomastro in Ermeton-sur-Biert, della diocesi di Namur.

29 Gennaio. — Al Sig. Conte Carlo de Mérode, Marchese di Westerloo, Principe di Grimberghe e di Rubempré, addetto alla Missione Straordinaria mandata al Santo Padre da S. M. il nuovo Re del Belgio.

La Commenda dell'Ordine Piano:

12 Febbraio 1910. — Al Sig. Duca Gabriele de Rarécourt de la Vallée de Pimodan, di Parigi.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

14 Gennaio 1910. — Al Sig. Bernardo Stephan, Avvocato, Consigliere aulico in Beuten, diocesi di Breslavia.

17 Gennaio. — Al Sig. Visconte Giovanni de Jonghe d'Ardoye, dell'archidiocesi di Malines.

29 Gennaio. — Al Sig. Stefano Visart de Bocarmé, addetto alla Missione straordinaria mandata al S. Padre da S. M. il nuovo Re del Belgio.

14 Febbraio 1910. — Al Sig. Ugo de Schragl, Consigliere edile ed Architetto presso l'I. R. Luogotenenza d'Innsbruck.

— Al Sig. Enrico Delvaux, Governatore della provincia di Liegi.

17 Gennaio. — Al Sig. Matteo Liesens, Ingegnere in Tamines, diocesi di Namur.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

14 Gennaio 1910. — Al Sig. Dr. Adriano Ponce de Leon, Medico Chirurgo, Consigliere dell'Associazione " La Fedeltà " in Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

8 Gennaio 1910. — Al Sig. Carlo Balzer, Impiegato Superiore del Governo Austriaco in Galizia.

14 Gennaio. — Al Sig. Agostino Schneider, di Patschkaw, diocesi di Breslavia.

15 Gennaio. — Al Sig. Alfonso Lucas, Regio Consigliere in Belk, diocesi di Breslavia.

25 Gennaio. — Al Sig. Giacomo Mac Adam, di Londra.

29 Gennaio. — Al Sig. Paolo Emilio de Favereau, addetto alla missione speciale mandata al S. Padre da S. M. il nuovo Re del Belgio.

5 Febbraio 1910. — Al Sig. Pietro Ludovico Courtecuisse, di Douai, diocesi di Cambrai.

5 Febbraio. — Al Sig. Eugenio Rigo, Ingegnere in Hautmont, della stessa diocesi.

16 Febbraio. — Al Sig. Enrico Pauwels-Mertens, di Anversa.

Il Cavalierato dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

14 Gennaio 1910. Al Sig. Alessandro Volpato, in Roma.

25 Gennaio. — Al Sig. Isidoro Mariè van Cauwenberghs, presidente del Comitato di carità di Anversa.

15 Febbraio 1910. — Al Sig. Michele Kambalouri, Direttore delle corrispondenze estere del governo Turco, e Dragomanno del Vilajet di Scutari.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Cameriere segreto soprannumerario:

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

17 Febbraio 1910. — Mons. Giuseppe Carughi, Canonico della Cattedrale di Como.

NECROLOGIO

Mese di Febbraio 1910. — Mons. Marco Hudrisier, dei Min. Cappuccini, Vescovo di Port-Victoria, nelle Isole Seychelles.

PAG.

II. Commutationis finium dioecesum. De Insula S. Honorati. - *22 februarii 1910* 108
III. Nominationes Episcoporum. 108

S. CONGREGATIO CONCILII

Gerunden. - Dubii circa indultum Bullae Cruciatae. - *22 ianuarii 1910* . 110

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Brunen.* - Dubia circa ecclesiae et altarium consecrat. - *14 ian. 1910.* . 117
II. *Meten.* - De festo SS. Martyrum Perpetuae et Felicitatis in ecclesia propria. - *28 ianuarii 1910* 118
III. *Mantuana.* - De benedictione partis tantum Sacrorum Oleorum. - *18 ianuarii 1910* 118
IV. *Squillacen.* - De machina « *Grammofono* » in sacris functionibus. - *11 februari 1910* 119
V. *Canonicorum Regul. Lateran. Congr. Austr.* - De usu Kalendarii Regularium, quibusdam in casibus. - *11 februarii 1910* 119

SACRA ROMANA ROTA

I. *Parisien.* - Nullitatis matrimonii. - *23 decembris 1909* 121
II. *Goritien.* - Praesentationis ad paroeciam. - *10 februarii 1910* . . . 128

SECRETARIA STATUS

I. Ad R. P. Fr. Iosephum M. Llovera, C. C., pro gratiarum actione de duobus exemplaribus operis « *Tratado elemental de sociologia cristiana* » reverenter exhibitis. - *27 ianuarii 1910* 131
II. Ad R. P. D. Emmanuel Marbeau, Episcopum electum Meldensem, de « *Paroissial* » Beatissimo Patri obsequenter oblato. - *31 ianuarii 1910* 132

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Sacramenti. *Avviso di concorso* 133
II. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione ordinaria* . . . . . »
III. Dataria Apostolica. *Avviso di concorso* 134
III. Segreteria di Stato. *Nomine e onorificenze* . . . . . »
V. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine* 136
VI. Necrologio . . . . . »